

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

lesv Christi Annvs 667. Vitaliani Pap. Annus 13. Constantis Imp. Annus 26.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

...fuit impensu, post mortem detractionis subtrahitur stimulus. hanc Patres, & digne quidem, secundum illud vulgatum: Ne quis in mortuum, neque si fuerit ipse Nero: prout alibi meminimus nos ex Luciano notasse.

IESU CHRISTI ANNVS 667. VITALIANI PAP. CONSTANTIS IMP. Annus 13. Annus 26.

ANNVS agitur sexcentisimus sexagesimus septimus, Indictione decima: quo Saportis Armenie Prefectus rebellans aduersus Imperatorem, à Rege Sarracenorum auxiliu petiuit, legat ad eum Damasci legentem Sergium magistrum militum: quo & legatio Conitatus Imperatoris aduenit, eo fungente munere Andria cabulatio auditi que ambo simul fuerit à Mahnuia Sarracenorum Principe. Insultante vero, & contumeliose multa in Andream iactante Sergio illo à tyranno legato, ei potius fuit Princeps Sarracenorum, multa sollicitus: dimisitque Andream contestantem, spretum Romanorum Imperatorem à Deo auxiliu petere, & in ipso haud frustra sperare. Quod haud inane cessisse, paulo post declarauit euentus: nam Sergius ille rediens, in manus Andree neficiens venit, & penas dignas dedit suspensus in ligno. Tunc & missus est ab Imperatore Nicophorus Patricius aduersus tyrannum: sed quomodo oblique armis, Deo pugnantem, superatus sit, audi: Erat inquit Theophanes) Sapor tyrannus Hadrianopoli degens, & cum Nicophoro ad se venire compersisset, excrebat se ipsum ad populum. Verum ut quidam contigit, hunc secundum consuetudinem de ciuitate super equum solentem exire, cumque porta ciuitatis appropinquasset, equum flagello percussit: qui iactans saltem, & hinc caput in portam alidens, hunc vita male prauiat, & sic Deum victoriam Imperatori contulit. Ista mentu fides, quam animose de diuino auxilio legatus ante conoperat.

Hoc eodem anno, inchoato mense Septembri, vnde Indictione, Ioannes Episcopus Lappe in Cieta indictionem passus ab Archiepiscopo Cretenli, appellans ad Romanum Pontificem, cum detineretur, ne Romam veniret, tandem elapsus venit ad Vitalianum Pontificem. Sunt de his littere eiusdem Vitaliani Papae ad Paulum Cretensem Archiepiscopum; quam est exordium a: Dum vna die mense Decembri praesenti vnde Indictione Vitalianus Episcopus Lappe vrbis iura basilicam venerabilem beati principis Apolloniam Petri nobis intulit petitionem, per quam nos eius postulamus, atque conuincit, per terribilem, inueniens adoratione magis Dei atque Saluatoris nostri Iesu Christi; ut secundum sacrosanctos canones, institutaque sanctorum Patrum, eiu causa merita requireremus, & sententiam promulgaremus, &c. Non desepit iustam Vitalianus petitionem, sed annuit, atque Synodum Episcoporum collegit, in qua eius causa cognosceretur. Cum autem innotuisset Patribus in Synodo confidencibus, iniultiam passum ipsum fuisse, communi eum absoluum calculo. Ipse vero Vitalianus scribens ad Paulum Cretensem Archiepiscopum, qui appellans Episcopum cohibuerat, eum redarguens, habet haec inter alia:

Annal. Ecl. Tom. 8.

...sunt? An placencia tibi decencia sunt? Igitur praesentem Ioannem Antiphitem aequi inculpabilem reperientes iuxta textum sententia à nobis directæ, scimus nobiscum cum Episcopo ad Missiarum solemniam in Ecclesia Dei praecedere. Itaque statim atque firmamus per huius nostra preceptionis auctoritatem, omnia, quæ à te tuæque Synodo contra canonum instituta, contra legum decreta gesta consuetave sunt, vel sententiam promulgatam aduersus eum, inania & vacua esse; sed quicquid clarerit eum damnificatum, eiusdemque Ecclesiam à quoquam, si tua dilectio faciat reddi, per omnia conseruans eum absque damno, &c. multa reprehendit & comminatur in eum Vitalianus. Porto data est epistola mense Augusto anni sequentis, tantum plane temporis est interlapsum, donec Acta in Ioannem confecta Romam mitterentur, & Synodus Romæ colligeretur Episcoporum. Sic igitur vidisti quantum opere in Archiepiscopum commotus sit Vitalianus, quod appellans ad Apostolicam Sedem non detulisset, sed contempnisset Apostolicæ Sedis auctoritatem. Sed & irritauit etiam idem Pontifex sententiam latam ab Episcopis Orientalibus, cum hæreticus Patriarcha Theodorus (vt dicemus) eius nomen à Diptychis abradere conatus est. Porto & alia quoque litteræ eadem ex causa datæ à Vitaliano leguntur.

Hoc eodem anno, mense Ianuario, magnus ille meritis sanctus Ildefonsus Toletanus Archiepiscopus ex hac vita migrat, vbi magna cum laude Ecclesiam illam rexit sex annos nouem, & menses duos: de quo instar epiphani sepulchralis hic elogium appositum velut appendicem ad libellum eius de vitis illustribus ex Vaticano codice describemus. Quis autem eius sit auctor, ignoratur, sed eum fuisse constat: qui hoc vixit tempore, & hæc de Sancto scripsit, antequam eius crearetur successor Episcopus: siquidem dum de Ildefonso ea scribit, non illum eum appellat Toletanum Episcopum. Sed audi illum, qui hæc habet:

Ildefonsus memoria sui temporis clarus, & irrisus eloquentia fluminibus exornans Ecclesiam, atatis nostra nonisimum Toletana sedis adscitus in cathedram, Praesul post secundum Eugenium in sacerdotum consecrator, vix tanta laude dignissimus, quantæ & virtutum gratia numerosus fuit. Denique timoris Dei instantia plenus, prædium virtutibus, religione comperit; compunctione probus, inaccessu grauis, honestate laudabilis, patientia singularis, secreti tacitus, sapientia summus, differendi ingenio clarus, eloquenti cothurno calceis habitus, ut dissertationum eius profusa oratio dum per recta dirigitur, merito non homo, sed Deus per hominem afflatus eloqui crederetur. Hic igitur sub rudimentis adhuc infantie degens, diuino tactus spiritu, vna delectatus est monachorum, contemptisque parentum remunere affectibus, Agalensæ monasterium petiit, monachumque scin eo multis annis decenter exhibuit: cœnobium quoque virginum in Dralesensi villula construxit, ac propriis opibus dedicauit; rector deinde effectus Agalensium canobij, monachorum mores exerceuit, rem discorsus, vix æque seruauit: Principali post hæc violentia Toletum reductus, atque ibi post decessoris sui obitum Pontifex subrogatus.

Scriptis sane quamplurimos libros luculentioris sermone purissimos, quos idem in tot partibus consensit diuidendos, id est, librum proseropatia imbecillitatis propria, libellum de virginitate sanctæ Mariæ contra res infideles, opusculum de proprietate personarum Patris & Filij & Spiritus sancti, opusculum de viri illustribus, opusculum annotationis in sacramentis, librum in cognitione baptismi vnum: & de progressu spirituali de ferri alium, quod tertium partu prima voluit volumini connectendum; partu quoque secunda liber epistoliarum est, in quo diuersis scribens, ænigmatica formula egit, persona que interdum induxit: in quo etiam à quibusdam luculentiora scriptorum responsa promeruit: partem sane tertiam Missarum esse voluit, hymnorum atque sermonum: aliorum denique partu liber est quartus versus profæque concretus, in quo epiphania & quadam sunt epigrammata annotata. Scripsit alia multa, quamvis variis molestiarum occupationibus impeditus aliqua capta, aliqua semiplena reliquit. Adscitus autem in Pontificatum nono Iulij Reicesianis Principu anno, nonem annis & duobus se ne mensibus clarus habitus fuit, vixque meritis & retentione regimini: explicitoque decimo octauo prædicti Principu anno, sequenti

die 8. a

IV. OBIVS S. ILDEFONSI EPISC. TOLET.

LAVDES S. ILDEFONSI.

*adificauit.

V. SCRIPTA S. ILDEFONSI.

die Kalendas Februarii dominicae carnis exinita, atque in Ecclesia beata Leodegundina celebrata, ad pedes sui conditus decessit, cum quo creditur aeterni frui receptam salutem. hucusque aucto. Ve. aut Romanum Mat. yto logiam eius ad Deum transire celebrat non sequenti die (ve aut hic auctor) Kalend. Februariam, sed decimo Kalendas Februarii. Dolemus magno perire, non iam temporum, & assidionibus quoque Sarracenorum, tot nobilissimam genti monumenta, per paucos exceptis, magna ista hora Ecclesiastica Hispaniarum antiquitate, esse deposita. Successit autem ille defuncto Cyrillus, post quem sedit sanctus Iulianus eius nominis secundus. Sed de his inferius suis locis dicendum erit. Porro dies natalis eiusdem Sancti agitur in Romano Marty. ologio die vigesima tertia mensis Ianuarii, quae ibi dei, solum notis egimus.

IESU CHRISTI
ANNVS 668.

VITALIANI PAP. CONSTANTIS IMP.
Annus 14. Annus 27.

I.
CENTESIMO
SEXAGESIMO
OCTAVO
CHRISTI ANNO.

CONSTANTINVS, ET
HERACLVS
IMPER.

AFRICA
NOBREM
DIRA CLAUDE

II.

CEXENTESIMO sexagesimo octavo Christi anno. Indictione vndecima, Conitans Imperator, cum in Si. illa degeret, Syraculis in balneo occidit a quodam Andrea Troili filio. ita Anastasius: Paulus a autem diacono in saltem tradit Indictione duodecima: consentit Anastasio Theophanes, qui viginti septem tantum annos numerat Constantium Imperatorem: consentiunt pariter Acta Sextae Synodi. Occiso Constante, rebellis Meum, sine Mezentium Armenorum Imperatorem creatum. Quo audito Constantinus Constantii filius in Sicilia veniens, novum aggressus Imperatorem, immo tyrannum, occidit una cum in, qui aduersus patrem conuerant. haec Annales b. Gregorium.

Perro suspectus ministrasse Vitalianum Pontificem Constantino Catholico Imperatori aduersus tyrannum, idem ipse Imperator in litteris postea a se scriptis ad Donum Papam profertur. Ipse vero Constantinus, bene suspectus rebis Occidentali Imperi, regressus est Constantinopolim, atque allecitu fratribus Tiberio & Hieracio in collegas, una cum eo imperat. Fuit (vt dicitur saepe est) Catholico religionis professor, idemque ad barbarum dicitur Pogonatum, quod scilicet Byzantio solens tenera adhuc lanugine fuerat, & Sicilia promissam barbarum (vt Zanaras ait) retulisset. Quod vero sarraceni populum nimis importune ad coronationem fratrum expectet, & ipsius in eos inuidiam & iram accendit, quos suspensi patibulo atque maribus praecidi iussit. Iustitiamque patrum Germani postea Patriarche parentem capite truncari mandavit, Germanumque ipsum iussit. verum haec longe postea acciderunt: haec errore facta hoc anno exordio eius Imperii. Annales prodant, qui & addunt lugubrem hunc exitum illum miseris Africanis: siquidem irrupentes in eam provinciam iterum Sarraceni, octoginta milia ipsorum duxere captivos.

Quod ad res Catholicae fidei bene disponendas studium Orthodoxi Imperatoris non defuit: per se fecitque quod conceperat animo, vt sim. il. cum Occidentali Orientali & Ecclesiis videretur: quod impitius erat in votis, nisi bellorum ingruentium moribus impeditur fuisset: illud tamen praesertim, vt res in terea silentio sospiretur, quousque congregandi Concilii tempus opportunum adesset. Testatur in hoc quidem in epistola, quam postea dedit ad Donum Romanum Pontificem, de qua suo loco agemus. Vitalianus enim Pontifex ab eo exigebat, vt quousque iller ty annos, iam superaret hereticos Dei Ecclesiam infestantes. Idem quoque Vitalianus hoc tempore datis litteris ad Paulum Cretensem Episcopum scribit de Ioanne Episcopo, qui Sedem Apostolicam appellat, eumque ab obitum significat, & restituendum in suam Ecclesiam praecipit.

Porro qui super eminentem speculam inspectos & cecurrot totius a Deo constituit, est s. b. Vitalianus, dum

ad Orientem ad subleuantis opprobria intendit, ad extremam quoque toto non hoc obbediam Beati patrum respiciens, in Anglicanam nauam illic coalescentem Ecclesiam ministrorum inopia laborantem hgens obitum, mittit ad eam magnam illam Theodorum Tu fescum opere quidem atque sermone pollicentem, de curia electione Beda huiusmodi scribit hystoriae:

Apostolicum Papa habito de his consilio, quousque saluum, quousque Ecclesiam Anglorum Archiepiscopum mutaret. Erat autem in metropolis Thuroano, quod est non longe a Neapoli Campaniae, ibi in Britanniam, vt natione Afer, sacro interu deliquit uolant, in epistolaribus simul & Ecclesiasticis disciplinis instructus, Graeco patrum & Latina lingua peritissimus. Hinc ad se curiam Papae in Britaniam, vt Episcopatum acciperet, in Britanniam venire. Qui indignum se tanti operis respondens, ostendere posse se dixit alium, cuius magis ad suscipiendum Episcopatum & eruditio conueniret & etia. Cuius nomina quendam de vicino regionis monasterio, iuuenem Andream, Pontifici offerret, hic ad omnibus qui eum mouer. Iste Episcopatum iudicatus est: verum pondus corporis infirmum, ne Episcopum fieri posset, oblitit.

Et rursus Hadrianum ad suscipiendum Episcopatum illi offerre inducias, si sciret alium, qui Episcopum oratione, & tempore possit imitari. Erat ipso tempore Rome monachus Hadriano notus, nomine Theodorus, natus in Tarsi Olybia, vt epistolari & diuina litteratura Graeco & Latina i. studio, peritissimus, & etate venerandus, id est, annos habens etatis sexagesima. Hinc offerens Hadrianum Pontifici, vt Episcopum ordinandum obtineret: huius tamen conditionibus interpositis, vt ipse in Britanniam, quo quod iam bis pariter Hadrianum huiusmodi causa adisset, & ob id maiorem huius iuuenis persequi necesse haberet, suscipiensque esset in possessione beatissimi propositi, vt ei doctrina cooperatores existeret, adhibere arduum, vt in illi contrarium veritas foret. Graecorum more in his, vt praesertim, introducebat. Quos seditionum ordinatus, quousque exstant menses, donec illi cura resisteret, quo in curiam venire possit: habuerat enim transire in orientem iussu Pauli Apostoli. Qui ordinatus est a Vitaliano Papa anno Pontificatus Incarnacionis sexagesimo sexagesimo octavo, sicut in primo Kalendas Aprilium, Dominica: & ita vna cum Hadriano, sexto Kalendas Iunias in Britanniam uolauit. Hinc cum pariter per mare ad Maspilium, & inde per terram iudeorum peruenisset, & translatusse hunc Archiepiscopum in illius scripta commendatarius Vitalianus Pontifex, & notis per ab eo, quousque Ebronium Maur domini regis curiam peruenisse quoque uellent, tribuit eis. Quo accepto, Theodorus profectus ad Agilbertum Parisiorum Episcopum, de quo supra diximus, & ab eo benigne susceptus, & multo tempore habitus est. Hadrianus vero perrexit primo ad Emphocentum, & postea ad Ebronium Meldonum Episcopum, & bene cum in curia sua conuersat cum eo in ministerio hinc, vt vbi in scriptis, quousque uerent.

Quod cum minus certi narrasset Regi Theodoro, adhiberet Episcopum, quousque potuerant a Romano Augusti. In hoc temporum: misit illo continuo Bedfridum Presbiterum suum ad aduocandum eum. Quo cum peruenisset, ostendit Theodoro cum Ebroni licentia, & perduxit eum ad portum, cui curia est. Quousque tunc: ubi sanctorum infirmitate, ad quousque uerent. Et cum conuallescere coepisset, misit eum in Britanniam, Hadrianum autem Ebronium tenuit: quousque in Episcopatum hanc aliquam legationem Imperatoris ad Bretenem regem aduersus regnum, cuius tunc ipse maximum curam gerebat. Ita cum tale nihil illi habere uel habuisse ueracis ueracis, absoluit tunc, & post Theodorum in portum. Quo factum ut illi peruenit, dedit ei monasterium beati Petri Apostoli, in Archiepiscopatu Cantiae situm (vt praefatus sum) iussit. Praefecit enim Theodoro atheni domini Papa Apostolicum, vt in illius sua praesideret & daret ei locum, in quo cum suis aut legere possisset. Quia autem accessus ipius Theodori in Britanniam conuigit (vt idem testatur auctor), anno sequenti: quo tunc per Theodorum getta sint, suo loco dicitur.

Hoc eodem anno Clotharius Rex Francorum, dignatus annos quatuor, ex hac vita migrauit: totusque eum regnasse annos, auctor appendit ad Grego-